

[Kelm-Hansen]

førende økonomer viser, at den økonomiske vækst i den tredje verden på lidt længere sigt vil være til afgjort fordel for industrilandene i kraft af det voksende marked, som u-landene udgør.

Lykkeligvis er der en mindre kreds af lande, Norge, Sverige, Holland og i nogen grad også Danmark, som ikke alene har levet op til den internationale målsætning for bistand, fastsat af FN, de 0,7 pct., men faktisk også har nået eller endda overhalet det næste mål, nemlig den ene procent. I dette selskab kommer Danmark altså ind som nummer sidst, også selv om vi nu følger det radikale forslag, som indebærer, at vi skal nå én pct. i 1992.

Det interessante er imidlertid, at f.eks. kristelig folkeparti i Norge har gennemtruffet en betydelig forøgelse af u-landsbistanden, så den næste år kommer helt op på 1,17 pct., og vi har tilsvarende set, hvordan den svenske socialdemokratiske kongres her i sommer beordrede den svenske regering, som var i færd med at begrænse u-landsbistanden, til at vende tilbage til den tidligere målsætning, nemlig den ene procent, som Sverige første gang passerede i 1982. Dette understreger meget klart, at der er en voksende forståelse i befolkningerne i vor del af verden for nødvendigheden af mere bistand til udviklingslandene, og derfor kan vi naturligvis også tilslutte os det radikale forslag, selv om vi ønsker at gå et skridt videre for 1985.

Vi er også enige i, at udhulingen af u-landsbistanden må stoppes, og at midlerne ikke må anvendes til f.eks. integrering af flygtninge i Danmark. Danmark er et åbent demokratisk samfund, hvor mennesker, der forfølges af totalitære regimer, kan finde ly. Dette er en demokratisk forpligtelse, hvis omkostninger ikke skal bæres af udviklingslandene i form af en beskæring af bistanden.

Udhulingen sker imidlertid ikke kun på den måde. Finanslovforslaget for 1985 betyder, at bistanden tages for 22-23 mill. kr., fordi administrationsudgifterne, som der var tradition for blev båret af udenrigsministeriets budget, nu lige så stille tages af bistandsmidlerne. Det burde faktisk også have været med i det radikale forslag.

Socialdemokratiet synes altså ikke, at forslaget er godt nok, men vi håber, det vil lykkes under udvalgsarbejdet at få foretaget de nødvendige ændringer, således at det endeli-

ge resultat kommer til at stå mål med de dybt alvorlige problemer, som findes i den tredje verden, og som desværre er tiltagende.

Det glædede mig at høre, at ministeren i det, han sagde for et øjeblik siden, gav tilsagn om en åben forhandling i udvalget; det tyder på, at det brede flertal, som vi registrerede i fredags, også kan give sig udslag i behandlingen af dette forslag.

Fischer (KF):

Det er med u-landshjælp som med fred og nedrustning: ingen bevægelse, ingen politisk fløj kan tage patent på denne sag; næsten alle i vort land bakker op om den.

Det konservative folkeparti har da også en meget positiv indstilling til dansk u-landsbistand, til hjælpen til den fattige del af verden. Det er ikke en ny indstilling. Vi betragter dansk engagement i u-landene som en væsentlig del af dansk udenrigspolitik, både som en rigtig forpligtelse over for vore mindre heldigt stillede medborgere i verden og også som en god måde, hvorpå vi kan skabe stærke bånd til den tredje verden.

Den borgerlige regerings u-landspolitik har fra starten talt for sig selv på en meget positiv måde, idet den er udtryk for en forstærket indsats i forhold til tidligere, om end med samme udgangspunkt og grundlag som foregående regeringers. Jeg tror, det er vigtigt, at denne meget vidtgående enighed – consensus – om mål og midler i dansk u-landspolitik, som vi har kunnet fastholde i folketinget trods meningsforskelle om enkeltelementer, også kan fortsætte i de kommende år. U-landsbistand skal ikke gøres til en variabel i dansk partipolitik. Vi skal ikke have et konkurrencemoment ind mellem partierne.

Den enighed, der er opnået mellem regeringen og det radikale venstre om omfanget af u-landsbistanden for 1985 på et niveau af 0,77 pct. af bruttonationalproduktet, er jo udtryk for et hidtidigt højdepunkt i dansk indsats over for den fattige verden og styrker dansk placering blandt de fire-fem mest ydende lande overhovedet i forhold til bruttonationalproduktet. Vi er på et niveau, der ligger vel omkring det dobbelte af gennemsnittet for de højt industrialiserede lande og mange gange over østlandene.